U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **K. G.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, čj. OAM-927/ZA-ZA02-P15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017, čj. 46 Az 3/1017 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 21. 12. 2016 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud neshledal důvodnou, a proto ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Stěžovatel zdůraznil, že jeho manželka má na území České republiky trvalý pobyt, což měl soud zohlednit při posouzení jeho situace dle § 13 zákona o azylu. Soud se nedostatečně zabýval důvodem pro případy hodné zvláštního zřetele, kdy lze udělit azyl z humanitárních důvodů a neposuzoval tak situaci stěžovatele dle § 14 zákona o azylu.

Nesprávně se soud nezabýval případnou existencí překážky vystěhování dle § 91 zákona o azylu.

[4] Další kasační argumentace spočívá v tom, že v řízení před soudem nebyl objektivně zjištěn skutkový stav. Stěžovatel tvrdí, že uvedl určitá skutková tvrzení ohledně důvodů, které měl soud posoudit podle zákona o azylu. Žalovaný ani soud tato tvrzení nepovažovali za dostatečná pro naplnění podmínek dle § 12 zákona o azylu, avšak neprovedli další dotaz na doplnění skutkových tvrzení a dokázání skutkového stavu, který mohl být posouzen i podle jiného ustanovení zákona o azylu. Došlo tak k porušení principu legality a ohrožení principu spravedlivého procesu. Stěžovatel také nesouhlasí s posouzením situace na Ukrajině, kde panuje obecné ohrožené všech obyvatel, včetně stěžovatele, jehož dům byl vybombardován, a nemá tak ve své vlasti ani bydlení ani práci.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření přiklonil k závěrům rozsudku krajského soudu a zopakoval, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Při návratu do vlasti stěžovateli nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl pro nedůvodnost.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí, v čem okolnosti jeho případu naplňují uvedená kritéria přijatelnosti. Upozorňuje zejména na to, že v České republice má trvalý pobyt jeho manželka a že na Ukrajině probíhá válečný konflikt, který mu znemožňuje návrat do vlasti. Domnívá se, že žalovaný i krajský soud nedostatečně zjistili skutkový stav a nehodnotili jeho situaci dle všech relevantních ustanovení zákona o azylu.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Žalovaný (stejně jako následně krajský soud) však dospěl k závěru, že

stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, §13, § 14, § 14a či § 14b.

[10] V řízení před soudem byla náležitě zohledněna skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky manželku, která zde pobývá na základě pobytového oprávnění. Nejedná se však o okolnost, jež by opodstatňovala udělení mezinárodní ochrany podle některého z ustanovení zákona o azylu. Stěžovatelem zmíněný § 13 tohoto zákona není na jeho situaci příléhavý, neboť stěžovatel není rodinným příslušníkem azylanta ve smyslu tohoto ustanovení. Jeho rodinné vazby na území České republiky neodůvodňují ani udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Nadto lze připomenout, že existence rodinných vazeb na území České republiky sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 1. 2009, čj. 2 Azs 66/2008 - 52).

[11] Ke kasační námitce spočívající v tom, že se krajský soud dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že ji stěžovatel nezahrnul do své žalobní argumentace, a proto nelze krajskému soudu vytýkat, že se touto otázkou nezabýval. Lze však poznamenat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí možnost udělení humanitárního azylu hodnotil (viz str. 8 rozhodnutí) a na základě dostatečného množství nashromážděných podkladů dospěl k logickému závěru, že konkrétní skutkové okolnosti stěžovatele udělení humanitárního azylu neodůvodňují.

[12] V souvislosti s námitkou nezohlednění překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu je nutno upozornit, že stěžovatel odkazuje na již neúčinné ustanovení. Právní úprava překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu byla s účinností od 1. 9. 2006 nahrazena institutem doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona. Proti nedostatečnému posouzení uplatnění tohoto institutu však stěžovatel v řízení před krajským soudem nebrojil. Pro úplnost lze poznamenat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí možností použití doplňkové ochrany ve smyslu tohoto ustanovení dostatečně zabýval (viz str. 10 rozhodnutí).

[13] Žalovaný a následně i krajský soud také správně posoudili situaci stěžovatele s ohledem na místo jeho bydliště ve městě Luhansk, které spadá do oblasti zasažené ozbrojeným konfliktem. Zároveň však uvedli, že stěžovatel může využít vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde neprobíhá válečný konflikt, a registrovat se jako vnitřně vysídlená osoba, jíž náleží pomoc vládních institucí. Proti této možnosti stěžovatel ve své kasační stížnosti nic nenamítal. Z jeho tvrzení je naopak patrné, že se zamýšlí usadit v České republice zejména s vidinou lepšího života, neboť v místě svého původního bydliště na Ukrajině nemá práci ani bydlení. Je ovšem nutno připomenout, že institut mezinárodní ochrany neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky (viz rozsudek ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004 - 94). Stěžovatel však může využít některé z možností, které mu nabízí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[14] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její

přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikaturnímu odklonu. Kasační soud neshledal zásadní pochybení krajského soudu, ať už v nerespektování soudní judikatury, nebo ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s.ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu